

לאחר סיינגו את למודנו בפנימיה, נפרדנו דרכינו למשה, ואולם הידידות בינוינו הייתה כזו שבס-הפרק והזמן לא האלינו לכרטס בה. גם עם הוריו פרשתי מערכה יחסית ציינדה שאינה מקובלת חמיד בין הורים לחברו בנייה. בא וירזא הייחי בביותם כבבשתי רחמייד הרגשתי עצמי רצוי. פגישתי הראשוונה אותו היה על מכלול הריצה בחיכון. דוד היה ספורטאי ידוע ומצעדיין, ביחיד בריצה למרחקים ארוכים. נפגשנו בפנימיה זמן קצר לאחר מכן. חקופה בה היינו שרוויים בלחמה אחת, מתחכמים איש ברעהו ומושכים יחריו. דוד היה לוחם על עקרונותיו, ישר ופוקן חמיד להטוה עצם לעזרה לחבר מתקשה. הלמודים לא היו הצד האהוב עליו ביזחרא רמאנן ואילם זכרון רודף זכרון.

שבה שפאל הביא את חברוינו לשדה ו"קצח" החפלחנו לחיפה.

הנורות הראשונות בשדרות דליה.

משחקי עש-בש אין כופים לתוכה הלילה ועד הבוקר (עם פלור).

פגישה במפלל יריחו.

טיול ב'יפים לילית שבילוי הכרבל.

רחצתה תרפיה בים עחליה.

גשר דמיה. . . ועוד ועוד.

פגישתנו האחורה היה לאחר פרוץ המלחמה. לא רחוק מבית המכס העליון עמדה שורה של כלי רכב לצד הדרך. הוך כדי שחלפנו על פניו השירה קלטהו אם דמותו. דוד חש שלא יפעלו פספיק במלחמה ורצה לעולה על הטנק שלו ולהתלהם יחד אהוי. איש לא חאר אז בצד יחלבו העזינים. נפרדנו איש לדרכו וקבענו פגישה. הפגישה של שש אחרי המלחמה.

והיום בשט אחרי, כאשר עדין לא ברור אם זה באמה אחריו או עוד לפני, מטרונה לי לשבת ולכחות על חבר שהיה. שחררי רק תמול שלושם ישובים היינו יתדיינו והיום הוא מי שהיה. דגמי כהיבת אלה הרופאים גם לחשובן הנפש של כי שנשאר. ולא נטא מה לויד אלא רק לחשור ולהבין שנהיה ראוויים, ראוויים לקרבן שהקרב לפוננו.

31. 10. 73 3. pm

دیگر می خواهد

این روز از اینجا
باید فردا نیز باید
این روز از اینجا
باید فردا نیز باید
این روز از اینجا
باید فردا نیز باید
این روز از اینجا

۱۰۲۱ پنجه، بزرگ دید ۳۱۱۳

پنجه، بزرگ دید ۳۱۱۴ ۳۱۱۵

۱۰۲۱ پنجه، بزرگ دید ۳۱۱۶

۱۰۲۱ پنجه، بزرگ دید ۳۱۱۷

۱۰۲۱ پنجه، بزرگ دید ۳۱۱۸

۱۰۲۱ پنجه، بزرگ دید ۳۱۱۹

- 2 -

13IND 113.0 1110 31 1386 1/2
18 113.0, 003100 1010 81 1010.0
1110.0 1110 612 3.1 1/2
1112.0 3100 2423 612 11 1010
1010.0 1110 1110 1110 1110
13708 1110 81 1010
2210 1010 1110 1110 - 1110
1010 1110 1110 1110 - 1110
1110 31 1010 1110 1110
1110 31 1010 1110 1110, 1010.0
1110 31 1010 1110 1110 1110
1110 31 1010 1110 1110
1110 31 1010 1110 1110
1110 31 1010 1110 1110
1110 31 1010 1110 1110

- 6 -

1/0 0231 - 1240 - 113/01 02A

103/0 113/0 20 20 51 113/0 0

" 103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

" 103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

103/0 20 20 51 113/0 0

דברים שנשא דוד שפר ז"ל בשם חניכי
הפנימית הצבאית, במעמד סיום
הלימודים, מחזור י"ב, שנת 1966.

כבוד הרמטכ"ל, מנהל בית"ס, מפקדים, הורים, אורחים וחניכים.

לפני 3 שנים, כשבנו הנה, קטנים כמעט כפלוגת ההכנה של היום, לא חשו בדבר, אך עמדנו לפני פניה מכריע בחינינו. לא עוד הטבול הטוב והמסורת מן הבקר השכם ועד שעת השינה, לא עוד הדרור לעשות את שבנו חופשי, לлечת כרצוננו, להכנס למזוהה כרצוננו או לישון אותן נפשנו. כל זה נגמר. בעת באה המשמעת הקפדנית, הziות מהיר והמשטר המכתיב את סדר יומנו לפרטיו.

אנחנו היינו כמו שאמרם, דור "אחרון לגאולה". אנו המוחר התלת שנתי האחרון, הבא אחרינו כבר היה 4 שנתי.

בשנתנו הראשונה עברנו את פרק הטירונות והפכנו לחילילים. בשנה השנייה
למדנו גם להדריך ולהנиг כתה, תרגלו ותורגלו בנוסאים אלה, ויוכולים אנו
לאמר בביטחון, שאחורי תקופה קצרה של הסתגלות צבא נוכל למלא את תפקידינו.

במשך שלוש השנים שהיינו כאן, התפתחו אצלנו ההוי המחלקי המiomך לחניכי הפנימיה. אכלנו יחד, תרגלו יחד, רצנו יחד ובלינו יחד. הסתגלנו איש לרעהו ואוכל לצטט את צירצ'יל ולאמר "אללה היו שנות חיינו היפות ביותר". לפחות עד עתה.

הגיא הזמן להפרד ועלינו לעשות מazon קטן של חשבון הנפש. האם השגנו את הנדרש. האם הגענו לסטנדרט שלאיו רצינו להגיא? כМОבן שלא, משום שהסטנדרט חייב תמיד להיות ברמה גבוהה יותר ממי יכולת למלא אותו. רכשנו רבות אחורינות נראה שהשגנו הרבה השגים שראויים אנו להתכבד בהם. רכשנו רבים בפנימיה ועלינו לזכור שזה נעשה מתוך מטרה אחת והיא השירות. שלוש שנים בלינו כאן. לא לקנו דבש, ובכל זאת נשארנו. נשארנו מתוך ידיעה ברורה שנצרך להזכיר את אשר קלטנו כאן בשירות הצבאי, ולעשות בו שימוש מושכל. ידענו היטב שנדשת מתנו הקרבה, מסירות וחלוציות. המיללים נשמעות כפרוזות. אולם לפחות בבחירה כבר עליינו על דרך זאת. אנו הולכים לחייב אשר בהם נדרשת התנדבות ונשׂתדל במעשהינו להוכיח שהמאמצים הרבים אשר הושקעו בנו, לא לחינם הושקעו.

מطبع הדברים הוא שנסאל את עצמו, בזכות מה הגענו עד הלוות אם בזכות
כח רצוננו אנו בלבד?

נחתא לצניעות ולאמת אם נאמר שכן. על זה עליינו להודות למספר לא קטן
של אנשים אשר לוונו והדריכו צעדינו במשך שלוש שנים אלה. בראש וראשונה שני
מפקדי הפנימיה, אלי אורן, ואלחנן אחיו שהחליפו השנה. יחד אתם, יד ביד הלא
כל סגל הפקד שער לנו, הסביר לנו בהרבה סבלנות ואורך רוח והשיקיע בנו
הרבה מאמצים כנים וידע.

כמו כן, רוצים אנו להודות מקרוב הלב לכל אלה שהלבנו את שערותיהם במשך
3 שנים. הכוונה כמובן לסגל מורי בית"ס אשר עמלו להרביץ בנו תורה אלוהים
חיים. בעת נקווה, סולחים הם לנו על כל הרוג שהרגנו אותם ועל כל הצער
שצערנו. אנו תקווה שיזכרו לנו לטובה על אף הזמן הקשה שהייתה להם אתנו. אנו
נשׂתדל להראות שעל אף הכל, קלטנו גם הבנו תורה רבותינו, וננסה ללכת בדרך
שהתו לנו, ואם לא בדרכם - אז לפחות בדרכנו שלנו!

ואחרוניים אחרוניים חביבים - האנשים שמאחורי הקלעים: אלה שדago
שהארוחות תועלינה במועדון, אלה שהתרוצצו וראו שכל אחד לובש בגדי מידתו
שהנעל לא תלחז וכדי. הלא אלה הם אנשי הסגל, האפסנאים, הטבחים, עובדי
הנקיון, שרת בית הספר, הפקידות, המזכירות וכל אלה שדago מהלך החיים
התקין בפנימיה. תודת הבוגרים נתונה לכלם וננסה להוכיח שהמאץ שהושקע בנו,
לא לחנם הושקע.

יהיו הדעות על הגסירות שהביאו למלחמה יום הדין אשר יהיה, ברי כי את הביצוע נחלבו בזכות הגורם אשר אויבינו וירעניהם השוגנים לא יכולו להביא בחשיבותם, השק הסודי שלהם, זהו חלקם בעל ההכרה, הכוורת, האומץ, הכוחות וההקרבה, שאין דומה להם.

זקוף בין שורות המפקדים והמעצבים של השק הזה עמד דוד.

לא הייתי אtor בימי המלחמה, אבל זכור הוא לי היטב מימי שידורי במלחתו, כאשר הצרפתים צבאים, ובמשך כשבה שרתתי, התאמנתי וצבוני תחת פיקודו של דוד. מיד כשהגענו טירודים טריים וירוקים אל היחידה הבחנו בקצין צער, יפה תואר, בעל פנים גלויות ומראה ילדותית - "תיבוק" קראנו לו. אך התיכון הזה התגלה בקצין קשה ללא פשרות - בתפקיד, וכאייש שיחה מבין ומרתק, שבKİאותו והבטתו מגיונות לתחומים נפרחים - בשיחה פרטית.

אבי זכר את קצב העבודה שלו, את הדרישות החמורות שהציב לפניו, ראת מטבחות הלשון השגורות בפיו בעת שביבח עליונו ביטויים כגון "כשצידיך עוזים את הבלתי אפשרי" או "אבי אהפוך אתכם מצמר-גפן לצמר-פלדה", ביטויים אשר הקצין בעל ה兜פה הנערית וההישגים המרשימים הירוה דוגמת בהירה לזכונרם. דוד האמין בעליונות הרצון וההתמדה, ובכוחם לגבור על הגבול של האפשרי, והוכיח במשיר אמזה זו.

הຍיגר מחלוקת פרובילימאטית של צעירים מקומות שוגנים ובעל רקע

שלא היה הרבה מכך - דוד הבטיח להפוך אותו אוטזר למשפחה אחת, שבראשו יעמוד הוא; ואכן, בדרך המירוחת, באורה מזינה, של קשיות ורגשות, מילא את הבשורת.

התאמנו ימים אחדים בנסיבות פצוע למתקנים גדולים במצבים שונים. דוד "עמד לבו על הראש" - כל הזמן לא-מרוצה, דורש יותר מהירות ופחות טמושלים ל"פזרע". אלה מתחזק שרטבו על שקה להם, צד לחיוך של בוז. אחרי שעות אחדות של אימונים התעלף אחד החיללים; בו ברגע השתבה דוד: האיש הקשוח אץ אל הזופל כאם דראגת, העmis אורתו על כתפיו, ודהר במהירות אל ~~נקודות~~ הנקודה הרפואית הקрова. ציברו לדאות מקרוב לאיזו רמה רוץ

דוד טגיגע.

ארדה: איז לא הבנתי את פשר האימורבים האין-סוריים, ה"קריעות" וה"טרטורים", המסייעות המפרביהם וחלילותם ללא סייה, הריצות הארוכות והתרגולים המיגעים. זכור לי שפעם אחת, בסומו של מסע קשה (מלחמים לטעם), אזרתי אומץ ושאלתי את מפקד המחלקה, דוד, "מה הטעם במאץ זהה? הלא בימינו אין בלחמים בשיטות המציגות הליכאה של מאה קילומטר." המפקד ענה לי במשמעות שמייצה את השקפותו על האימרון והחידוך של החיליל: "אחרי שברת את שייא הקושי באימורבים, תיטיב לבצע את המוטל عليك בקרוב." רק כעת, אחרי שפברתאי את מלחמת יום הכיפורים, הבנתי את הדרך שבה הכנין אורצנו דוד לקשה בירור, את המצבים שחזה, רחיב אובי להודות לו על קפודתו הלא-רגילה באימורבים. בתקופת הממושכות שבהן ישבנו יחד במרכב, למדתי להכיר את דוד الآخر - החבר, האדם. היינדו במרכב ייחידה קטנה ומבודקת מכל קשר עם הסביבה. דוד ארגן אורצנו, חייליו, העביר "שיותות מחלקה", יוזם את המטבח המשותף, קבוע בינו לבין סדר בר שכלי אחד מהחילילים ניתן לפיו תורו שיעור בתחום השבירה, הוא מנצח, היה הראשון להתפרק שם כולבו בצדד הפרטי שלו - החבילות שבר הוא מנצח, וכך הייתה תקופת היישיבה בכו לתקופה של גיבוש חברות ולימוד, המפורסמות -, וכך הייתה תקופת היישיבה בכו לתקופה של גיבוש חברות ולימוד, במקרים מתח ושייטום.

דוד המפקד הפך להיות בעיניבו, החיילים, לאח בכור ולמדריך שאorton ממשתדים לחקות ~~אקט~~ ושממנו לרומים, הוא התקרב אליו, מצא ברשותו גם עם הסגורים שבינו, כבודו ורוחב אורפקיו עזרו לו לפלים לו נתיב אל לבו של כל חייל. הוא היה אומר כי "החינוך דרך הרגלים" רק משלים את "החינוך דרך הראש". ואכן, בזכות מיזוג מוצלח של השנאים, הצליח להוציא את מנתנו יותר מן המקסימים. המשמעת במחלקה לא עמדה בסימן הפחד, אלא בביטחון על הרצון להיות דומה לקזין שמעולם לא דרש ~~שנתנו~~ את שלא ביצע קודם לכן בעצמו.

באותם הימים של ישיבה בקר ובבקשו חילוני המחלקה למלא "שאלוֹן
לבדיקת המוראל"; אחת השאלות הייתה: "האם היה יוציא ערך תוך אמורנה
רביתחון במפקד~~אך~~"^{אך}. הייתה זו שאלה היחידה שפלה פגינו כרלנדו באורה
דרה.

עברו שבועים, ועוד התחיל בלימוד משפטים באוניברסיטה העברית
בירושלים. הייתה פרט אוטר בקמפוס, הפעם מחרץ למסגרת הצבאית. אהבנו לשבת
יחד בפיירת היפורת שהר הזופים משופע בהן, לשוחח, לתכנן תוכניות ולהתוכח.
שמעת' מדור על העתיד כפי שהוא ראה אותו, על אשתו ועל שאיפותיו לתרום
מן צור, מכשורנותיו ומרוחו לפעולות פוליטית וחברתית. האמצעי כי יוכל
להתמודד גם עם הקשות שבנסיבות שהציב לעצמו. כי כך הכרתיו – בזה היה.

אליאב צדפת

מצרים, טבת תשלי"ד

To David,

who fell in the Yom Kippur War,
October, 1973.

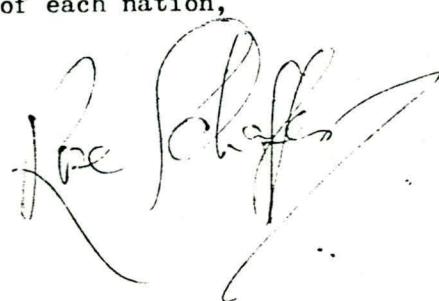
Since Ages past
The Jew,
From his birth had no berth
Or land to feu.
Tolerated,
He was eventually decimated
In the land which kindled the Enlightenment
But brought the Jews benighted.

Our Home of yore, Palestine,
Beckoned as a haven benign.
But many, who were spared the Fire,
Perished in the quagmire
Of Mandatory wire.

Palestine became Israel
Through those who rather fell
Than fail to achieve the Vision.
And so, with precision
And sweat and tears and blood,
A prosperous flood
Laved Israel.
The fragrant bounty of erst desert soil
Could not but embroil
Israel's vengeful foes
Who arms stacked and attacked.
But threats of total annihilation
Generated fiercer zest for the resuscitation
Of the Ancient Home
More and more,
Israel became a beacon of light
For Jews shipwrecked in antisemitic night.

And it came to pass,
On all-forgiving Yom Kippur Day, alas,
That Israel's bell tolled its most fateful hour.
Then David and his Like,
The Likes of whom make heroes' songs,
Laid down their lives
To stave off root-destruction
And save the burgeoning State-construction.

How shall we enshrine their glory ?
O! raise not monuments of stone or steel,
But raise an Israel of lofty weal
Where truth and justice shall prevail
On an unprecedented scale
To blaze forth, as hope to the sore of each nation,
Of mankind's ultimate salvation.
This is what THEY would will,
Our SONS, were they with us still.

Of David,

who fell in Sinai,
in the Yom Kippur War,
October, 1973.

He was mine most of all, says his Mother.
I carried him long and lovingly in my womb
And through my labour he lit up this world.
Throughout his first helplessness
I encircled him in my arms.
I nurtured and fed him and led him.
To me his first fears and self-seekings he poured out.
And to me he lent his ear in his impatient doubt.
Tenderness flowed from his strong manhood
Caressing, enriching my advancing age.

He was mine most of all, says his Father.
He was manly and straight.
And we walked and we talked
In the Land we both loved.
And we wrought with our hands
And we fought with our brains
While the current of love and respect
Ran strong between us.

He was mine most of all, says his wife -
Ashen of face and fleshless of bone -
He chose me from among many maidens
And he was living his future through me.

He was mine most of all, says Israel.
Awake to my terrible plight
HE waited not for the bugle to call him.
With his straightness and strength
He barricaded my borders
So that Mothers, Fathers and Wives
Should thrive within me yet.

R. S. Rose